

¹Und da der König mit Haman kam zum Mahl, das die Königin Esther zugerichtet hatte,²sprach der König zu Esther auch des andern Tages, da er Wein getrunken hatte: Was bittest du, Königin Esther, daß man's dir gebe? Und was forderst du? Auch das halbe Königreich, es soll geschehen.³Esther, die Königin, antwortete und sprach: habe ich Gnade vor dir gefunden, o König, und gefällt es dem König, so gib mir mein Leben um meiner Bitte willen und mein Volk um meines Begehrens willen.⁴Denn wir sind verkauft, ich und mein Volk, daß wir vertilgt, erwürgt und umgebracht werden. Und wären wir doch nur zu Knechten und Mägden verkauft, so wollte ich schweigen; so würde der Feind doch dem König nicht schaden.⁵Der König Ahasveros redete und sprach zu der Königin Esther: Wer ist der, oder wo ist der, der solches in seinen Sinn nehmen dürfe, also zu tun?⁶Esther sprach: Der Feind und Widersacher ist dieser böse Haman. Haman entsetzte sich vor dem König und der Königin.⁷Und der König stand auf vom Mahl und vom Wein in seinem Grimm und ging in den Garten am Hause. Und Haman stand auf und bat die Königin Esther um sein Leben; denn er sah, daß ihm ein Unglück vom König schon bereitet war.⁸Und da der König wieder aus dem Garten am Hause in den Saal, da man gegessen hatte, kam, lag Haman an der Bank, darauf Esther saß. Da sprach der König: Will er auch der Königin Gewalt tun bei mir im Hause? Da das Wort aus des Königs Munde ging, verhüllten sie Haman das Antlitz.⁹Und Harbona, der Kämmerer einer vor dem König, sprach: Siehe, es

¹فَجَاءَ الْمَلِكُ وَهَامَانُ لِيَشْرَبَا عِنْدَ أَسْتِيرَ الْمَلِكَةِ.²فَقَالَ الْمَلِكُ لِأَسْتِيرَ فِي الْيَوْمِ الثَّانِي أَيْضًا عِنْدَ شُرْبِ الْخَمْرِ، مَا هُوَ سُؤْلُكَ يَا أَسْتِيرَ الْمَلِكَةُ قَبِّضِي لَكَ وَمَا هِيَ طِلْبُوكَ. وَلَوْ إِلَى نِصْفِ الْمَمْلَكَةِ تُفَضِّي. ³فَأَجَابَتْ أَسْتِيرَ الْمَلِكَةَ، إِنَّ كُنْتُ قَدْ وَجَدْتُ نِعْمَةً فِي عَيْنَيْكَ أَيُّهَا الْمَلِكُ، وَإِذَا حَسَنَ عِنْدَ الْمَلِكِ، فَلْنُعْطَ لِي نَفْسِي بِسُؤْلِي وَشَعْبِي بِطِلْبَتِي. ⁴لَأَنْتَا قَدْ يَغْنَا أَنَا وَشَعْبِي لِلْهَلَاكِ وَالْقَتْلِ وَالْإِبَادَةِ. وَلَوْ يَغْنَا عَبْدٌ وَإِمَاءٌ لَكُنْتُ سَكَنْتُ، مَعَ أَنَّ الْعَدُوَّ لَا يُعَوِّضُ عَنْ خَسَارَةِ الْمَلِكِ. ⁵فَقَالَ الْمَلِكُ أَحْسَبُورُوشَ لَأَسْتِيرَ الْمَلِكَةَ، مَنْ هُوَ وَأَيْنَ هُوَ هَذَا الَّذِي يَتَجَاسَّرُ بِقَلْبِهِ عَلَى أَنْ يَعْمَلَ هَكَذَا. ⁶فَقَالَتْ أَسْتِيرُ، هُوَ رَجُلٌ خَصَمٌ وَعَدُوٌّ. هَذَا هَامَانُ الرَّدِيءُ. فَازْتَاغَ هَامَانُ أَمَامَ الْمَلِكِ وَالْمَلِكَةِ. ⁷فَقَامَ الْمَلِكُ يَغِيْطُهُ عَنْ شُرْبِ الْخَمْرِ إِلَى جَنَّةِ الْقَصْرِ، وَوَقَفَ هَامَانُ لِيَتَوَسَّلَ عَنْ نَفْسِهِ إِلَى أَسْتِيرَ الْمَلِكَةِ لِأَنَّهُ رَأَى أَنَّ الشَّرَّ قَدْ أَعَدَّ عَلَيْهِ مِنْ قَبْلِ الْمَلِكِ. ⁸وَلَمَّا رَجَعَ الْمَلِكُ مِنْ جَنَّةِ الْقَصْرِ إِلَى بَيْتِ شُرْبِ الْخَمْرِ، وَهَامَانُ مُتَوَاقِعٌ عَلَى السَّرِيرِ الَّذِي كَانَتْ أَسْتِيرُ عَلَيْهِ، قَالَ الْمَلِكُ، هَلْ أَيْضًا يَكْسِبُ الْمَلِكَةُ فِي الْبَيْتِ. وَلَمَّا خَرَجَتِ الْكَلِمَةُ مِنْ فَمِ الْمَلِكِ عَطَوْا وَجْهَ هَامَانَ. ⁹فَقَالَ جَرْبُوتَا، وَاجِدْ مِنَ الْخَصِيَّانِ الَّذِينَ بَيْنَ يَدَيِ الْمَلِكِ، هَؤُلَاءِ الْخَشَبَةُ أَيْضًا الَّتِي عَمَلَهَا هَامَانُ لِمُرْدَحَايِ الَّذِي تَكَلَّمَ بِالْخَيْرِ تَحَوُّ الْمَلِكِ قَائِمَةً فِي بَيْتِ هَامَانَ، ازْتِغَاؤُهَا خَمْسُونَ ذِرَاعًا. فَقَالَ الْمَلِكُ، اضْلِبُوهُ عَلَيْهَا. ¹⁰فَضَلَبُوا هَامَانَ عَلَى الْخَشَبَةِ الَّتِي أَعَدَّهَا لِمُرْدَحَايِ. ثُمَّ سَكَنَ عَصَبُ الْمَلِكِ.

steht ein Baum im Hause Haman, fünfzig Ellen hoch, den er Mardochai gemacht hatte, der Gutes für den König geredet hat. Der König sprach: Laßt ihn daran hängen!¹⁰ Also hängte man Haman an den Baum, den er Mardochai gemacht hatte. Da legte sich des Königs Zorn.